

NEKROLOG

Kolonibestyrer Aage Bistrup

Om eftermiddagen den 14. oktober afgik kolonibestyrer Aage Bistrup efter flere års sygdom ved døden, 70 år gammel, og det Grønland, der nu er historie, mistede i ham en af sine hjørnestene.

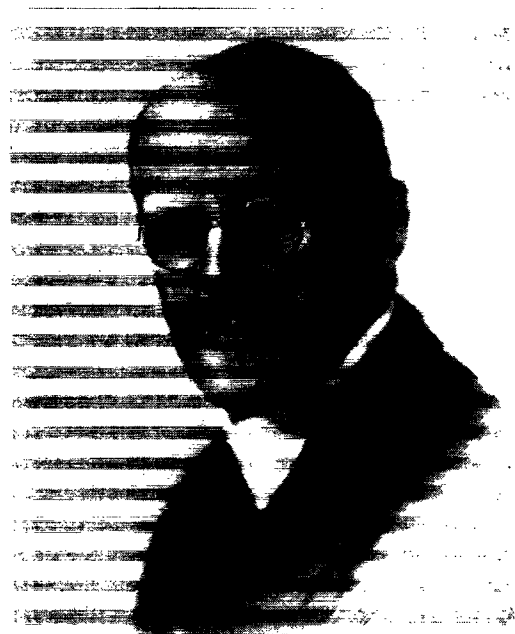
Bistrup var af gammel grønlandsslægt. Såvel hans far som hans farfar levede mange år i Grønland, og begge sluttede deres grønlandsarbejde som kolonibestyrere i Sukkertoppen - samme sted som Bistrup første gang så dagens lys den 26. august 1884, og hvor han sluttede sin grønlandstilværelse.

Efter at have afsluttet sin skolegang i Danmark, ansattes han i 1902 som volontør på pakhuskontoret i København. Han udrejste i 1904 til Grønland og gjorde gennem årene tjeneste ved Julianehåb, Frederikshåb, Godthåb, Holsteinsborg, Jakobs-havn, Ritenbenk og Godhavn for som tredje generation af Bistrup-slægten at slutte et livs arbejde ved Sukkertoppen.

Overalt, hvor Aage Bistrup virkede, fandt han sig mange blivende venner mellem såvel grønlandere som danske.

Bistrup var ikke alene en dygtig forvalter af sit embede, men også en kender af Grønland og det grønlandske folk, hvis velfærd og fremgang havde hele hans interesse. Få kendte som Bistrup det grønlandske folk, landet og dets natur, hvilket hans bøger »Landet, der blåner«, »Mine længslers land« og det ornithologiske mesterværk »Ederfuglens saga i Grønland« tydeligt bærer vidnesbyrd om.

Bistrup var et særpræget menneske med faste meninger, som han oftest forfægtede med en stædighed, der ikke altid fandt bifald hos ledelsen. Han var et følsomt menneske med et let bevægeligt sind og et varmt hjerte. Vi, der havde lært ham at kende, sådan som han virkelig var - både i det daglige arbejde, i hjemmet og på slæderejser



eller sommertogter, følte hans karakters retlinethed og hans usvigelige venskab. Troskab og tolerance, overfor mennesker han kunne lide, var for ham noget selvfølgeligt.

Bistrup er i døden vendt tilbage til sit barndomsland og til den datter, han måtte efterlade i Sukkertoppen som offer for en polioepidemi. Tabet og længslen efter denne datter kom Bistrup aldrig over, selvom han bar det så smukt og roligt.

Hans urne er gravsat i Sukkertoppen, hvor hun hviler.

Han vil af os alle blive mindet med taknemmelighed og gode tanker.

V. B. K. Nicolaisen